

Maraboes zijn voornamelijk aaseters, die met hun kale kop soms diep in een kadaver vleesresten zoeken. Het voedsel van de maraboes wordt hier in een skelet verstopt. Zij zijn dan een langere periode bezig met het zoeken en eten van hun voedsel. Dit komt meer overeen met de natuurlijke situatie. Daarnaast voorkomt het conflicten die kunnen ontstaan als het voer in een kleine voerbak ligt. Voor kraaien, die in hun vlucht proberen een graantje mee te pikken, is het moeilijker het voedsel van de maraboes te afpakken. Tot slot: u kunt zich nu een realistischer beeld vormen van maraboes in hun natuurlijke omgeving.

voedselverrijking

Het skelet is afkomstig van een elandantilope. Na zijn dood, en keuring door de dierenarts, is het skelet door onze kalkoengieren van de laatste kleine vleesresten ontdaan. Daarna is het door de preparateur houdbaar gemaakt voor langdurig gebruik.

Het informatiebord, geplaatst langs de wandelroute.

Verrijkingsprijs 2002

Het plan dat door de verzorgers van ingestuurd was, is bedoeld voor het perk van de maraboes, zodat deze dieren wat meer werk zouden moeten doen om aan hun dagelijks voer te komen, wat meer overeenkomt met de natuurlijke situatie. Maraboes zijn namelijk hoofdzakelijk aaseters, die met hun kale kop tot diep in het binnenste van karkassen kunnen duiken om daar de (althans in hun ogen) de lekkerste hapjes weg te pikken. Ook kan het karkas ervoor zorgen dat dieren niet zo snel met elkaar in conflict komen bij de voerbak, omdat het skelet dermate groot is dat de dieren als zij dat willen mijn of meer geheel van elkaar gescheiden bij het voer kunnen. Ook zou deels kunnen worden voorkomen dat meeters als reigers en meeuwen te veel van het voer van de maraboes zouden stelen. Ten slotte is het ook een belangrijk educatieve verrijking van het perk, omdat de bezoeker zich zo een goede indruk kan vormen van het natuurlijke gedrag van de maraboe als aaseter.

Het ontwerp bestond uit een karkas van een groter hoefdier, te plaatsen op een grondplaat, waarbij de ribbenkooi dienst zou gaan doen als verstoppplaats voor hun eten. Afgelopen najaar is een skelet van een jonge elandantiloop welke overleden was, na de gebruikelijke keuring door de dierenarts, apart gehouden en aangeboden aan de preparateur (ook een van onze vaste diervverzorgers). Hij heeft allereerst de huid verwijderd, en vervolgens zou veel mogelijk van de spieren verwijderd. Voor het fijnere werk is het karkas toen enige weken in de kooi van de kalkoengieren gelegd, die er met hun scherpe snavels de laatste restjes vlees afgeknabbeld hebben (op zich ook weer een mooi stukje verrijking!). Na nog enige maanden blootgesteld te zijn geweest aan de indringende werking van zon en wind is vervolgens het karkas op een plaat Trespa gemonteerd, zodat het karkas eenvoudig te verplaatsen is en goed te reinigen is. De hoeven en de horens werden voorzien van een laag lak om ze tegen weersinvloeden te beschermen, en dit voorjaar is het geheel geplaatst en te bezichtigen in het maraboeperk aan de wandelroute.